

KASTRATERNE

Melissa

Min mor vidste det. Jeg bad om at blive fri for sangtimerne, jeg tiggede om at slippe for at gå til messe. Det kunne der ikke være tale om. En længere nederdel og lange ærmer, og opfør dig ordentligt, Marylise. Reglerne var min mors. Alt, hvad jeg foretog mig, fulgte hendes ønsker, hendes lov.

Månen er en fingernegl. Et løsrevet smil. Den samme måne som dengang, jeg forlod øen. Jeg er tilbage, hvor jeg startede, i det, der var hendes hus. Hun ville have solgt det til fremmede, da hun opgav pensionatet, men naboerne tog det som en selvfølge, at den fortabte datter overtog barndomshjemmet, og her på øen vejer naboer tungere end følelser. Det er et gammelt hus. Mange ville sige, at det har en sjæl. Jeg er uenig. Det her hus er så gennemsyret af løgn, at enhver rest af nogen sjæl for længst er forsvundet, men det er mit sted. Det er det første, jeg tænker, når jeg slår øjnene op om morgenen. Mit sted, hvor jeg kan gøre, hvad jeg vil. Min lejlighed i London er en velfungerende maskine, huset her er noget andet. Et symbol. En barrikade. En hån mod det liv, min mor havde tiltænkt mig.

Hun hader mig for, at jeg stak af. Hun hader mig for, at jeg ikke har givet hende en familie, en fortsættelse på det liv, hun kender, børn, børnebørn, slægters gang. Men hun tog muligheden fra mig. Hun fatter det ikke, men det var det, hun gjorde.

Jeg købte huset uden at vide, om jeg nogen sinde ville bruge det. Jeg ville eje det, det var bare sådan. Et arkitektfirma stod for indretningen, udhuset lod jeg bygge om til en lejlighed, hvor min mor kan sidde og se på det, hun har mistet. Jeg beholdt en del af det oprindelige inventar, lysekroner, tapeter, det store jernkomfur i køkkenet, og hver dag minder det mig om, at det, der engang var

hendes, nu er mit. At jeg havde en plads her, at jeg mistede den, og at jeg fik den tilbage.

Sidste sommer tog jeg det i besiddelse, det var første gang, jeg var tilbage på øen. Taxien satte mig af. Jeg bar selv bagagen ind. Min mor stod ude ved havelågen, hun betalte chaufføren og tog en af taskerne. Hun lignede sig selv. Ældre, men i bund og grund uforandret. Stejl som en klippe, ansigtet rynkefrit, kroppen intakt under en af de sædvanlige blomstrede kitler, hun har stadig talje, det er ikke almindeligt i hendes alder. Hun ville være høflig og tilbød mig kaffe. Nej, tak, sagde jeg. Hun blev stående og så på, at jeg smækkede et kuffertlåg op og begyndte at hænge mit tøj ind i skabet. Så gik hun.

I en måned vandrede jeg op og ned ad gulvet i samtlige værelser, mærkede dem med sporene af mine fødder, indåndede luften. Jeg åbnede vinduerne til haven og slap lydene ind, af fugle, af havet, der altid bruser et sted i baggrunden, og jeg kunne åbne dem og skodderne, jeg kunne åbne alle dørene, og ingen kunne tvinge mig til at lukke dem igen. Ingen kan tvinge mig til noget, jeg ikke selv vil. Ingen kan sætte mig på plads, for jeg har ingen plads.

Jeg tilhører ingen generation. Folk uden børn svæver frit, og jeg omgås med unge mennesker, som jeg omgås med mine jævnaldrende. Med samme distance, samme lethed. Ingen får lov til at holde mig fast i en rolle, jeg udfører de handlinger, jeg vælger at påtage mig, hverken mere eller mindre. Ingen har ret til at kræve mere af mig, jeg er ikke forpligtet. Konventionen er for en gangs skyld på min side. Mødre kan ikke forvente noget. Mødre må være taknemmelige for det, de får, og det skal gå langt, før omgivelserne reagerer. I mit tilfælde må naboerne synes, jeg giver hende en anstændig behandling, i hvert fald behandler de mig med en slags respekt, når jeg en sjælden gang møder dem.

Dengang jeg rejste, sad øen stadig fast i fortiden. Nu har det moderne liv fået overtaget, i hvert fald på overfladen. Den larmende færge fra fastlandet påstår det, det gigantiske radartårn ved indsejlingen hævder det samme, de udborede knallerter, lygtepælene, fjernsynsantennerne. Skiltene på facaderne. Alt er til salg, fra flaskegas til turistudflugter. Man kan bilde sig ind, at nye vaner har erstattet gamle. Nye lyde. Nye gestus, nye ord, nye billeder. Jeg ved, det er snyd. Øen er i bund og grund den samme, et sted, hvor alle vogter på alle og holder

hinanden i skak. Turisterne synes, her er pittoresk. De tror, de er kommet til en idyl, men øen er ingen idyl, den er bare en klippe, der er smidt ud i havet som affald på en losseplads, befolket med ulykkelige mennesker, dårligt ernærede, uciviliserede, degenererede, indavlede. Min mor er en undtagelse, det er hendes gener, der holder mig sammen. Det, jeg ellers har fået af hende, er ikke noget at være taknemmelig for. At blive opdraget til hendes version af et ordentligt menneske, er det samme som at blive en, der lyver om alting. Er der noget, jeg er god til, er det det. Løgn er mit ekspertområde, ingen har nogen sinde grebet mig i en løgn, ikke siden dengang.

Da jeg købte huset, vidste jeg ikke, hvad det var, der drev mig. Nu ved jeg det.

Hævnen er min, siger Herren. Det blev tæsket ind i hovederne på os, at intet menneske skulle gøre krav på den hævn, den guddommelige straf, der rammer synderne. Det var løgn dengang, og det er ikke blevet mere sandt i de år, der er gået.

Hævnen er min. Siger jeg. Denne sommer bliver en renselse og begyndelsen på noget nyt. Når månen er fuld, kommer Luke.

Lilith

Kniven i maven var der også i dag.

I ét isnende sekund er Claus holdt op med at trække vejret, og det er ikke ham, der ligger ved siden af mig. Livet er sivet ud gennem hullet i kraniet sammen med blodet. Det, der er tilbage, er et tomt hylster. Et minde om noget, der aldrig blev. Så vender han sig i sengen, og kniven forsvinder. Når han mumler noget ned i puden, forsvinder den. Slipper jeg for den i dagens løb, er jeg heldig. I morgen vil den være der igen. I morgen og næste morgen, og næste igen.

For snart to år siden forsøgte nogen at myrde mig. Det mislykkedes, til gengæld var Claus tæt på at miste livet. Ingen vidste, om han nogen sinde ville komme til at spille igen. Om han nogen sinde ville komme til at skrive en node. I al den tid stod, sad og lå jeg ved siden af ham. I starten fulgte jeg med ham på lokum, nu trækker vi grænsen der. Resten af tiden følger jeg ham som en skygge. Det er ikke noget, vi diskuterer. Det er bare sådan. Havde det ikke været for mig, ville hans mor have installeret ham og hans sønderslåede hoved i drengeværelset. Spørgsmålet er, om han nogen sinde var sluppet ud igen. I Claus' mors øjne er jeg en snyltevækst, der uheldigvis har slået rødder i hendes søns liv og bliver svær at udrydde. Hun behandler mig, som om jeg var ansat af kommunen. Ringer og forhører sig om tilstanden, som om jeg var hans personlige assistent, og får kortfattede, men fyldestgørende rapporter. I starten skete det, at hun havde synspunkter, det fik jeg hende vænnet af med. Den her rejse er hun ikke informeret om, og det, man ikke ved, har man ikke ondt af.

Lægerne siger, han var heldig. De siger også, at han skal skåne sig selv. Ingen fysiske anstrengelser. Ingen psykiske. Han er mindre skrøbelig end for nogle måneder siden, men når han bliver presset, forsvinder farven fra hans ansigt, og han begynder at ryste. Det her projekt ligger i udkanten af det, han kan tillade sig. Han valgte ikke at spørge nogen. Jeg valgte ikke at protestere, i stedet tog jeg med.

Den første sommer krøb vi sammen i permanent halvmørke i hans lejlighed, nu er det snart sommer igen. Majlyset strømmer ind gennem det høje vindue og varsler om varme. Jeg ligger uden at røre mig, som en fugl, der er fløjet mod en rude. Inde i mit hoved runger stilheden, og først da Claus vender sig i sengen, kommer lydene tilbage.

På færgen fra fastlandet var motorlarmen øredøvende. Oppe på dækket blev vi spyttet på af skumsprøjtet, blæsten hvinede. Vinden synger, sagde Claus. Han arbejder allerede, jeg kender signalerne. De trommende fingre, læberne, der bevæger sig, de små lyde. Øen synger, siger han. Han er kommet hertil for at finde ud af, hvad den synger.

Vinduets skodder fortæller en knirkende historie, når brisen fra havet rykker i dem. En gøg kukker sørgeligt et sted langt borte, en flue summer under lampeskærmen. Claus vil kunne bruge det, mig gør det bare nervøs. Claus vågner med en tone i hovedet, siger han. Somme tider klør den som et myggestik hele dagen, men den kan også åbne en hemmelig dør. Jeg får selv mine bedste ideer til billeder, når jeg lige er vågnet, på den måde ligner vi hinanden. Ellers er vi totalt forskellige. Ifølge Claus, og ikke bare ham, er jeg en hård banan. Sammenlignet med mig er han et let bytte, lige til at sætte tænderne i for det nærmeste rovdyr. Vi ved det begge to, jeg kan det der med rovdyr. Claus fatter ingenting, før kæberne smækker. Indtil videre virker øen fredelig. Befriet for rovdyr. Men man ved aldrig.

Øen er rammen om den workshop, Claus skal deltage i, og hvor Melissa, der tog imod os i aftes, er en slags overboss og værtinde. Til min lettelse viste hun os et fyldt køleskab, før hun trak sig tilbage med en undskyldning, forberedelser før den officielle ankomstdag i morgen, kaldte hun det. Hun trådte ikke i det, men vi kom helt klart for tidligt og til ulejlighed. Før Claus begyndte at ryste, fik jeg ham op på værelset. Vi sad i sengen og åd hver sin sandwich uden at mæle et muk og faldt i søvn med ubørstede tænder, mens kirkeuret nede i landsbyen tyggede sig igennem elleve pligtskyldige slag.

Øen skælvede af lys til langt ud på aftenen. Som øer gør. Som den ø, hvor det hele startede. Det hele, siger man, men "det hele" er noget vrøvl. Det, der startede på den anden ø, var Claus og mig. Måske er det, når alt kommer til alt, det hele.

Øen synger, siger Claus. Jeg ved ikke, hvad der er for en sang. Eller om det er en god sang. Claus siger, at øen synger. Det nytter ikke at protestere. Det er bare at sige o.k., Claus, øen synger. Så siger vi det.

Melissa

”Gensyn med Arkadien” har vi kaldt workshoppen, og ideen er genial. Tanken om at samle en lille gruppe og lade den forvandle en ø til musik er original nok til at fange folks opmærksomhed og samtidig så indlysende, at nogen burde været kommet på den for længe siden. Det var heller ikke svært at skaffe pengene, sponsorerne stod nærmest i kø. Andrew, min gamle elsker, bestyrer en fond, der har været specielt generøs. Lykkes eksperimentet, og hvorfor skulle det ikke det, har han lovet at bane vej for koncertturneer, cd-indspilninger, master classes både her og der. Jeg har hvisket i hans øre, at Luke er den, han skal satse på, og Andrews øre er altid åbent for det, jeg hvisker.

Luke bilder sig selv og alle andre ind, at det er ham, der har fundet på det hele, og naturligvis er projektet hans. Kontratenorer var på mode, da han debuterede, men nu er kvinderne tilbage i de der tvetydige kastratroller, og operainstruktørerne finder ham gennemgående for intrigant til, at de vil have ham i et ensemble. En del synes bare, at han er krukke. Hans stemme har bevaret sin englelyd, det er ikke det, men engleriet har sin tid. Det er ikke det, vi siger til hinanden, men vi ved det begge to. Klippene på Youtube bliver set af færre og færre, og kommentarerne er mindre begejstrede og mere ironiske end for et par år siden. For nylig kaldte nogen ham ”den midaldrende kordreng” i en musikblog. Han er pisket til at skaffe sig et nyt repertoire, hvis han ikke skal ende med at stå og synge julesange i pensionistforeninger, og naturligvis redder jeg ham. Jeg skaffede pengene, jeg lægger hus til, studier er indrettet i den gamle skole med elklaverer og guderne må vide hvad ellers. Luke sendte en alenlang liste over det, komponister ifølge ham har brug for, men Luke elsker store armbevægelser, og hvorfor skal man holde sig tilbage, når man kan imponere nogen for andres penge.

Luke og jeg ses nogle gange om året, aldrig privat, altid til de møder og konferencer, der for mit vedkommende har erstattet sangen, eller til hans forestillinger og koncerter. En dag eller to, hvor dagene går med det, de nu går med ved de lejligheder, og nætterne er vores. I de næste fjorten dage skal vi være sammen døgnet rundt. Vi skal begge arbejde, det er trods alt det, der er meningen, men han er her. I mit hus.

Han havde lovet mig et døgn, før de andre ankom, planlægning, kaldte vi det. I sidste øjeblik ændrede han planer på grund af en audition, og hvad kan man sige til det. På den anden side havde jeg selv fået et problem, der krævede en hurtig indsats. Konen, der skulle stå for madlavningen, faldt ned fra en stige og brækkede armen, og hendes fede datter, som jeg betaler for at gøre rent, kan ikke lave mad. Tiden var knap, og til sidst var min mor den eneste løsning. I det omfang min mor er en løsning på noget som helst og ikke bare endnu et problem. Oven i det hele insisterede hun på, at hun ville have Jean som køkkenkarl, på det punkt var hun hverken til at hugge eller stikke i. Siden vi var børn, har han været hendes yndling, han sad evig og altid i køkkenet og blev fodret, og hun talte venligt til ham. Al den varme, jeg aldrig fik, ødslede hun på ham, og jeg var hendes datter. Han var bare en tumbe, det var synd for.

Da Luke og jeg mødtes for ti år siden, sang jeg stadig. Jeg havde en kondition som en eliteidrætsmand, og jeg kunne have sunget i dag, hvis ikke min scenskæk var nået til et punkt, hvor jeg vidste, at hvis jeg gik derind, ville jeg ikke overleve. Når dirigenten løftede taktstokken, ville jeg kaste mig ud over scenekanten med hovedet først og i bedste fald brække halsen uden at slå nogen af musikerne ihjel. Selvfølgelig lagde jeg røgslør ud, da jeg trak mig tilbage fra scenen. Folk troede, jeg led af en dødelig sygdom og fik ondt af mig på den der dæmpede, skræmte måde i stedet for at synes, jeg var en hystade. Man var passende imponeret, da jeg overlevede og beholdt min position som en eller anden slags hovedperson.

Folk med magt giver mig lov til at dele magten, naturligvis mod at jeg kaster glans over dem og deres programmer og sponsorater. Den magt, jeg har, sætter mig i stand til at bane vejen for Luke. Hvad jeg ellers leverer, er et åbent spørgsmål, når det gælder sex og Luke, ved jeg faktisk ikke, hvem der sælger, og hvem der køber.

De næste fjorten dage vil jeg være omgivet af mænd under tredive, det plejer normalt at betyde, at jeg bliver dyrket. For min begavelse, min erfaring og min charme, naturligvis, men også for mit udseende. Jeg er ikke en, man bruger ordet velbevaret om, jeg ser ud, som jeg ser ud, mere er der ikke at sige til det. Til gengæld er jeg selv bevidst om, at det er et spørgsmål om tid, før brysterne

begynder at hænge, før huldet forsvinder fra balderne og flytter om på maven. Mine gener fejler ikke noget, men tiden arbejder ikke for mig. Tiden, som jeg næsten kan glemme til hverdag, bliver en overskrift, når Luke er i nærheden.

Komponisten, der kom i går, en lidt for mager dansker med krøller i nakken, er en af Lukes gamle legekammerater, en af dem, man hele tiden stødte på til konferencer og seminarer for nogle år siden. Han var på kanten af et internationalt gennembrud, da han kom ud for en eller anden ulykke, siden har han været ude af spillet. Nu er Luke overbevist om, at han er rask nok til, med Lukes formulering, at levere varen. Han har slæbt sin kæreste med, naturligvis mod at de betaler for hendes ophold. Hun er ingen klassisk skønhed, hun er en af dem, der tiltrækker sig opmærksomhed uden at behøve at anstrenge sig. Det kunne være mig selv for femogtyve år siden.

Luke har fået værelset ved siden af de to, jeg går ud fra, de har nok i hinanden og er ligeglade med, hvor han tilbringer natten. Om lidt henter jeg ham ved båden.

Claus

Latteren finder ham midt i en drøm. I nogle sekunder er han naglet fast til det krøllede lagen, ude af stand til at røre sig. Lukes latter maser sig på, og billederne følger med, billederne af ham selv, et andet sted, i et andet land, midt i et mareridt.

Lukes navn på indbydelsen kunne have stoppet ham. På den anden side er det fire år siden. Fire år er lang tid, og han er en anden i dag, Luke kunne også være det. Det var det, han tænkte, hvis han overhovedet tænkte. Luke hører til den periode af hans liv, hvor han hele tiden deltog i seminarer, studenterpolitik, workshops, udsendt af det ene eller det andet organ. Luke kunne dukke op, også når han ikke stod på deltagerlisten. Han havde fået en speciel invitation, eller også stod han der bare og var uafviselig. Luke giver ordet uafviselig et helt nyt indhold. Måske kunne han faktisk have afvist ham, men han prøvede ikke. Ikke dengang.

Luke kan have glemt det hele, djævlene går vel ikke rundt og husker deres djævelskaber. Nu er han inde på den anden side af en tynd væg, og om lidt skal han møde ham igen. De skal bo under samme tag, de skal arbejde sammen.

Om lidt skal han vågne. Fungere. Forholde sig til. Om lidt. Ikke nu. Helst ville han sove fra det hele, men han kan ikke sove. Hjertet dunker, det sitrer i hans lægge, som om han hvert øjeblik kan sparke nogen. Lilith er ekspert i at registrere, hvordan han har det, så han ruller om på maven. Selv om han ikke kan sove, kan han lade som om.